

DRUPPEL MAN

Een kort verhaal van schrijver Martin Brester over de fantastische mogelijkheden van daten via Facebook en andere social networks. 'Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend.'

VROUWEN
VERSIEREN
VIA FACE-
BOOK

Na afloop, in het gedrang bij de garderobe, vraagt ze me iets. Haar mond beweegt, maar hoewel ik vlak naast haar sta hoor ik haar niet, de woorden caramboleren onverstaanbaar in het geroezemoes van de mensen om ons heen. Dat mijn door lust verzielde blik op dit moment meer op haar handen dan op haar mond is gericht, draagt ook niet bepaald bij aan haar verstaanbaarheid.

Ze heeft kleine handen. Zoals slechts aan echte vrouwen is voorbehouden, schikt ze met haar slanke vingers achteloos het doorzichtige behandje onder haar strakke turkooizen T-shirt met zilveren glitterhartjes waardoor als een goocheltruc haar geweldige borsten nog prominenter vooruit en tegelijkertijd omhoog komen te staan.

Er is een streepje zweet waarneembaar, daar, precies onder bij de rand waar de beha-beugel zit. Net als ik transpireert ze een beetje, haar T-shirt is klam geworden door de hitte. Het is warm in de hal.

Niet voor het eerst deze avond fantaseer ik hoe haar tepels door de warmte hard en zichtbaar door de strakke stof van haar T-shirt heen zullen priemen, een geilwens die nu

ongetwijfeld ook de vader van de gedachte is van veel andere mannen naast mij. Volkomen terecht. Ik heb de hele avond mijn ogen nog niet van haar borsten af kunnen houden.

Wedstrijdtieten.

Ik moet aan Laurens denken.

'Zei je iets?' vraag ik met glazige blik en ik doe werkelijk mijn best haar langer dan twee seconden aan te kijken, maar het is een verloren strijd - de wedstrijdtieten bezitten onweersaanbare magnetische krachten. Och, man, ze zijn echt meesterlijk.

'De show!' schreeuwt ze door de herrie heen. Ze is klein van stuk, op haar tenen staand brengt ze haar mond dichterbij mijn oor. 'Of je het vanavond leuk vond, de show!' Met haar schouder duwt ze iemand opzij om voor te dringen, ze is klein maar bijdehand. Ze staat inmiddels bijna vooraan, met de nummertjes van onze jassen alvast in haar hand.

De show?

Wedstrijdtieten.

Natuurlijk! De show!

In een reflex spring ik over deze plotselinge dubbele oxer heen: 'Ja, heel erg leuk! Echt fantastisch!' Geen strafpunten, ik heb geen één balk geraakt, alles ligt er nog. Ook geluk is een kwestie van talent. Nu we een

gesprek lijken te voeren, dient de volgende hindernis zich aan en ik besluit risico te nemen: 'Een van zijn beste tot nu toe, denk ik. Zijn show hiervoor vond ik wat minder, maar deze was weer ouderwets, net als vroeger. Maar ik vond zijn allereerste show misschien wel de beste. Jij?'

De balk wiebelt.

'Ja! Vond ik ook!' gilt ze onmiddellijk - hij blijft liggen, een foutloos parcours! - en ze pakt mijn arm om me nog dichterbij naar zich toe te trekken. 'Die eerste was inderdaad geweldig! Ik wist niet dat jij hem ook al zo lang leuk vindt! Echt leuk, dat we zoveel dingen gemeen hebben!'

Wanneer ze vooraanstaat, legt ze de nummertjes op de balie. Ze laat me los om onze jassen van het garderobe-meisje aan te nemen.

Naast ons, tegen de muur, staan drie jongens bij hun vriendinnetjes zo onopvallend mogelijk heen en weer van hun eigen prijsdier naar het mijne te kijken, en vervolgens in schele jaloezie naar mij. Een van hen schudt in zichtbaar ongeloof het hoofd.

Ik kan hem geen ongelijk geven - het is voor een buitenstaander ook ongelooflijk dat ik hier nu met haar ben, hoewel het voor mijzelf misschien nog wel ongelooflijker is. Wie

**'DENK JE
DAT DE
CHAUF-
FEUR
ONS KAN
ZIEN?'**
**FLUIS-
TERT ZE
OP DE
ACHTER-
BANK.**

is deze vrouw, en waarom ben ik hier in dit theater? Ik heb helemaal niets met Nederlands cabaret, heb geen idee wie wie is, ik vind ze allemaal even vervelend. Ik had eerlijk moeten zijn, maar ik kon dit buitenkansje niet laten lopen. Wat een mazzel dat ze ja zei.

Onzin, zou Laurens zeggen, dat heb je afgedwongen. Niks mazzel. Je hebt volgehouden en geduld getoond. 'Het is een wet,' zegt hij. 'Volharding is het toverwoord. Uiteindelijk holt de druppel de steen uit.'

Sinds drie weken ben ik een druppel.

Het hoge woord moet eruit: de casanova is dood. Met de intrede van internet is de markt verpest waar hij tot enkele jaren geleden ongestoord zijn vlees kon bemachtigen. Dat wil zeggen, de vleesmarkt zoals die ooit voor de casanova was bedoeld. Die ouderwetse, gezellige markt waar van vrijdagavond tot zondagavond het versieren van eennachtsvliegen uit het café nog een kunstvorm was die decennia lang werd beheerst door *womanizers* die zich eindeloos hadden verdiept in het wezen van de

weekendmeisjes, de echte casanova's, zoals mijn vriend Laurens.

Wat hij mij heeft geleerd, is dat het gaat om de details als ze binnenkomt: welk merk spijkerbroek draagt ze, wat voor schoenen heeft ze aan, met wie is ze, wat drinkt ze en hoeveel, rookt ze, naar welk luchtje ruikt ze als ze langs loopt - essentiële aanknopingspunten voor het eerste contact dat aan het eind van de avond zal gaan leiden naar de deur van een van beider slaapkamers. Zoals Laurens zegt: 'Ze weten het zelf nog niet, maar uiteindelijk willen ze met me naar bed.'

Dat was vroeger. Sinds een paar jaar is alles veranderd. De casanova is dood.

Sinds de invoering van de klapschaats heeft er geen revolutie meer plaatsgevonden die de hiërarchie binnen een sport zó heeft aangetast als internet op het hormonale speelveld van de vleesmarkt.

De digitale klapschaats waarmee het machtsbolwerk van de casanova in één klap werd weggevaagd heet internetdaten, een fenomeen dat van iedere schuchtere boerenpummel een *womanizer* 2.0 kan maken, die

**IK FAN-TASEER
HOE
HAAR
TEPELS
DOOR DE
WARMTE
HARD
DOOR DE
STRAKKE
STOF
VAN
HAAR
SHIRT
HEEN
ZULLEN
PRIE-
MEN.**

nu tegen betaling van enkele euro's per maand zonder stotteren contact kan leggen met meisjes van wie hij daarvoor alleen in het geheim had durven dromen.

'Kijk,' zei Laurens een paar jaar geleden toen we deze onaangename machtswisseling bespraken, 'ik ben niet zozeer tegen contact leggen op internet *an sich*, maar om nu een site te betalen voor een date met een meisje gaat mij te ver. Betalen is voor valsspelers en bangeriken die het echte ouderwetse handwerk niet aandurven.' Hij sloeg met zijn vuist op tafel. 'Eigenlijk is het een schande,' foeterde hij. 'Die datingsites verpesten de markt. Internet is de vijand.'

Voor hem was het alsof de geheime formule voor het maken van goud gratis werd weggegeven.

En net toen ik dacht dat ook Laurens zich definitief bij de vijandige machtsvername van internet had neergelegd, belde hij me drie weken geleden op. 'Ik ben eruit,' vertelde hij. 'Ik heb de oplossing. We moeten met de tijd mee. Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend.'

'Denk je dat de chauffeur ons kan zien?' fluistert ze op de achterbank. Uit de radio in de taxi klinkt muziek, de chauffeur zingt zachtjes mee. Hij lijkt ons te negeren. Voor een zaterdagavond is het rustig in de stad. In de taxi is het net zo donker als buiten. We zijn op weg naar het station waar ik haar op de trein zal zetten. Dat heb ik beloofd.

'Ik denk het niet,' antwoord ik. Ik zit precies achter de chauffeur en kan via de achteruitkijkspiegel zien dat hij zijn blik keurig op de weg heeft gericht. Ze leunt met haar hoofd tegen mijn schouder. We kijken elkaar aan terwijl ze haar hand zwiingend op mijn kruis legt en me zachtjes door mijn broek heen begint te kneden. Onhoorbaar doet ze de rits van mijn broek naar beneden. 'Zou hij het merken als ik je nu zou pijpen?'

Dan zullen we de proef op de som moeten nemen, wil ik antwoorden, maar ik voel reeds hoe haar kleine vingers in mijn onderbroek over mijn balzak glijden tot ze haar knuistje helemaal om mijn pik heeft gesloten en hem door mijn gulp naar buiten trekt. 'Ik doe wel of ik op je schoot in slaap ben gevallen,' fluistert ze geruststellend, 'zo doe ik het altijd.'

Ze pakt haar jas die zogenaamd als

kussen moet dienen, ze gaapt zo overdreven mogelijk en laat haar hoofd geroutineerd op mijn schoot zakken. Dan neemt ze me in haar warme mond, met haar jas discreet over haar hoofd getrokken.

'Het is rustig in de stad vanavond,' zeg ik tegen de taxichauffeur. Ik laat mijn hand onder haar T-shirt glijden en knijp zachtjes in haar zalige wedstrijdieten.

'Ja,' zegt hij in de achteruitkijkspiegel, 'het is wel eens drukker geweest.'

Ik heb gedaan wat Laurens zei: ik ben gaan twitteren, net als hij een paar maanden geleden. 'Het resultaat is verbluffend,' had hij gezegd. 'Ik heb al veertien dates gehad. In drie maanden! Ik zei het al: internet is niet de vijand, we hebben het gewoon te lang verkeerd begrepen.'

De te volgen strategie werd me uitgelegd: het bezit van een iPhone of BlackBerry was een noodzakelijke vereiste. *News travels fast*. Zonder iPhone of BlackBerry ben je kansloos,' zei hij. 'En de kansen die er liggen, moet je benutten. Als een meisje twitert dat ze op een terras een broodje gaat eten met een vriendin, moet je daar ogenblikkelijk heen. Je mag geen tijd verliezen. Voor je het weet, zit er al een andere *follower* zogenaamd toevallig naast haar. De concurrentie is moordend.'

De les ging verder: 'Kijk eerst bij twitterende Bekende Nederlanders, die hebben de meeste *followers*. Bekijk de foto's van leuke meisjes die daar tussen staan. Zoek uit wie ze zijn en hoe ze heten, en check of ze op Facebook staan. Dat is je dubbele controle. Wanneer ze gemeenschappelijke Facebook-vrienden heeft, kan dat van pas komen. Bovendien staan daar meer foto's, dat verkleint het risico op verrassingen.'

Vervolgens ging het weer om de details: welke mensen volgt ze? Welke politici en actrices, welke merken, welke goede doelen, welke cabaretiers, welke clubs en discotheken, welke schrijvers en tv-programma's? 'Doe je huiswerk, zoek dingen die je niet kent op op Wikipedia en volg eerst dezelfde twitteraars als zij en pas daarna ook haar zelf. Dat valt minder op. Zo ontstaat een gemeenschappelijke band. Na een week plaats je een tweet waarin je haar *username* gebruikt, en als ze reageert is het contact gelegd.' Laurens lachte. 'De rest mag

als bekend worden verondersteld.'

Ik nam de proef op de som, maakte een profiel aan op Twitter en volgde nauwgezet zijn instructies. Het grootste probleem was het verzinnen van een passende *username*, maar toen dat was opgelost kon ik aan de slag. Mijn eerste paar *tweets* waren nog wat onhandig, maar al gauw twitterde ik alsof ik nooit anders had gedaan. Ik volgde zoveel mogelijk Bekende Nederlanders en mooie meisjes, en binnen een week had ik meer dan tachtig *followers*, onder wie een blonde vrouw uit Emmeloord die een verwoed volger was van Nederlandse cabaretiers, die ik ook noodgedwongen volgde. Na een paar dagen vroeg ik haar of ze met me mee uit wilde, wat ze weigerde: 'Dat gaat me te snel.'

Ik moest aan Laurens denken. Alles draait om volharding, dus een week later vroeg ik het weer, ditmaal in de vorm van een grappige tweet. 'Ik zal erover nadenken,' twitterde ze terug. 'Alleen als jij voor kaartjes zorgt voor z'n nieuwe show! Twusten voor straks,' sloot ze op die gruwelijke wijze af.

Uiteindelijk holt de druppel de steen uit, dus deze week vroeg ik haar opnieuw. Nu zei ze ja. Ik regelde kaartjes voor de show.

Vlak nadat ik ben klaargekomen, rijden we het stationsplein op. Ze ligt nog steeds op mijn schoot, om de schijn op te houden dat ze tijdens de rit echt heeft liggen slapen. Mijn hand haal ik met tegenzin onder haar T-shirt vandaan. Ze komt omhoog en rekt zich uit. Met een grote glimlach wrijft ze haar ogen uit.

'Je moet opschieten, je trein vertrekt over zes minuten.' Op het perron wil ze me zoenen maar ik zie iets vettigs op haar lip zitten. Ze haalt het met haar vinger weg en bekijkt het goedje van dichtbij. 'O jee, die was ik vergeten,' zegt ze en ze steekt haar vinger in haar mond om hem af te likken. 'Ik vroeg me al af waarom je Druppelman heet op Twitter,' grinnikt ze. 'Nu snap ik waarom.'

'Ja,' zeg ik. 'Precies, daarom.'

We nemen afscheid.

'Ik vond het leuk dat ik mee mocht. Als je nog eens kaartjes over hebt, laat maar weten. En houd m'n *tweets* in de gaten. Misschien kunnen we samen naar z'n volgende show? Dat lijkt me gezellig.'

'Dat lijkt mij ook gezellig,' zeg ik.

'Of anders volgende maand naar Theo Maassen. Die vind jij toch ook leuk?'

Ze kijkt me enigszins beduusd aan. 'Dit wás Theo Maassen vanavond.'

In gedachten hoor ik de balk van de laatste hindernis op de grond vallen. 'Ja, eh... ja, natuurlijk, dat weet ik,' stotter ik. 'Ik bedoelde ook die andere die we allebei zo leuk vinden. Die ene waar je het op Twitter steeds over had. Die met die hazenlip.'

'Jan-Jaap van der Wal?'

'Ja, die!'

'Dat gaat niet. Daar ga ik al met iemand anders heen. Maar we zien wel, goed? Twusten straks.' Ze stapt in de trein en blijft voor het raam staan om me uit te zwaaien. Ik zwaai terug. Dag lieve wedstrijdieten, dag! Ik blijf net zo lang zwaaien tot de trein weg is. Theo Maassen! Hoe kon je nou zo stom zijn, Druppelman.

Ik bel Laurens.

'En?'

'Inderdaad, wedstrijdieten.'

'Zei ik toch. En verder? In de taxi?'

'Precies zoals je zei. Ik maakte op het eind alleen een foutje. Ik dacht dat Theo Maassen die ene is met die hazenlip.'

'Nee, sukkel, dat is Jan-Jaap van der Wal. Daar ga ik volgende maand met haar naartoe. Dat hebben we toch laatst allemaal doorgenomen?'

'Ja, ik weet het, ik kan ze gewoon allemaal niet uit elkaar houden. Maar het liep goed af, ik denk niet dat ze het gemerkt heeft.' De taxichauffeur heeft de deur open laten staan. 'Heb jij nog een date vanavond?' vraag ik.

'Nee, maar ik ben wel met iets nieuws bezig. Craigslist.'

'Ken ik niet.'

'Amerikaans. Een soort Marktplaats, maar dan internationaal. Ik ben er nog mee bezig, en de eerste indrukken zijn positief. Maar ik vertel het je wel als het zover is. Geniet van deze avond, Druppelman.' We hangen op.

Wanneer ik mijn iPhone aanzet, zie ik dat ik er weer negen *followers* bij heb. Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend. ❖

**ONHOOR-
BAAR
DOET
ZE DE
RITS VAN
MIJN
BROEK
NAAR
BENE-
DEN.**

Martin Brester (1971) schreef onder andere de spraakmakende roman *Hoi, Leuk Dat Je Mijn Profiel Bekijkt!*, een 'rauwmantische' zedenschets over de digitale zoektocht naar onvoorwaardelijke liefde in de grote stad.